

Radiohead, sense discussió possible

El grup d'Oxford protagonitza un dels moments més memorables del Primavera Sound, amb un concert sense fissures que acaba amb "Creep"

Thom Yorke, líder de Radiohead, durant el concert | José M. Gutiérrez

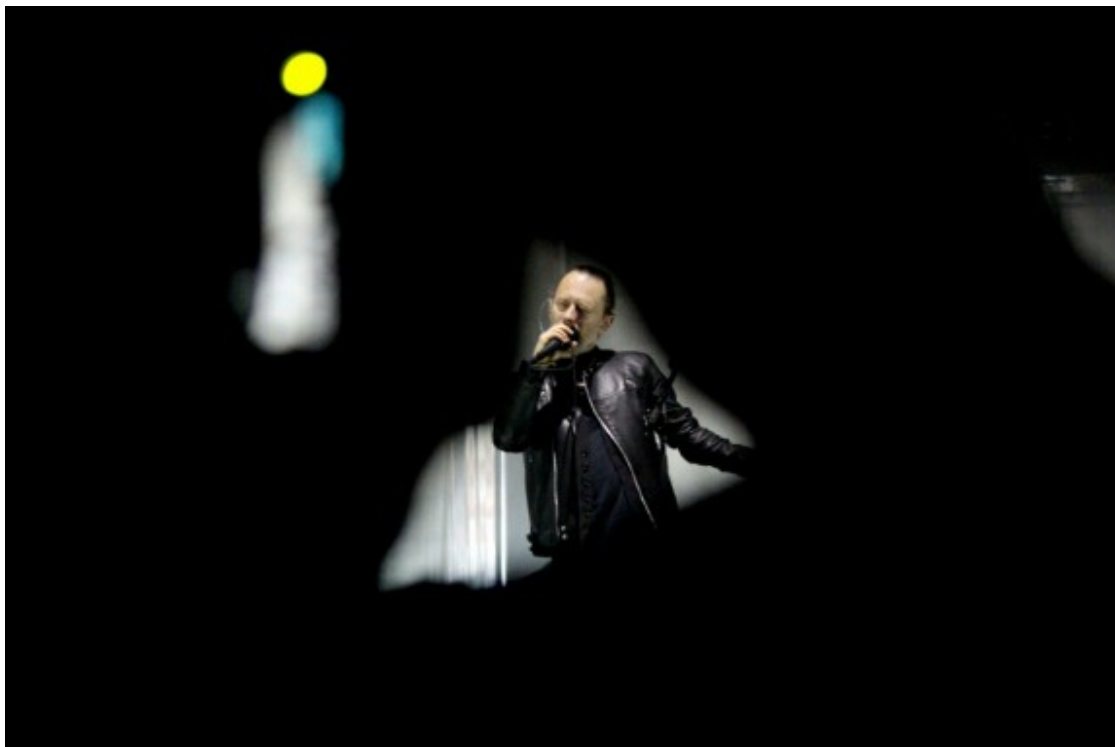
Com els deltes, que guanyen terreny al mar, el Primavera Sound (<https://www.primaverasound.com/?lang=ca>) no para de guanyar terreny al buit que s'estén pel Parc del Fòrum. Edició rere edició, més àrees i més espai on haver de caminar i perdre's. A mesura que ho fa el cartell, l'esquelet del festival també creix, diversificant cada vegada més l'activitat per la ciutat i ocupant llocs al seu centre neuràlgic. Però, per molt que canviïn les formes i els mapes, el festival continua concentrant l'essència en una veritat que és continguda en la intimitat d'un moment irrepetible.

És per això que, més enllà de les noves descobertes i dels nous mèrits adquirits, l'expectativa d'aquest divendres es concentrava en el recorregut destinat a un gran clímax: veure què serà capaç de fer Radiohead (<http://www.radiohead.com>). Des dels deliris supersònics del pianista ucraïnès Lubomyr Melnyk a la foscor de l'Auditori, passant per l'actuació d'Inspira a l'escenari Ray-ban i per l'ànima nòmada dels Beirut. Des dels escarafalls lisèrgics de White Fence, passant per de l'esclat de so ferotge dels Savages i per la força melòdica de Moses Summey, que fon el soul i el folk per oferir caramels enverinats. Tot plegat, un preludi digne d'una resolució memorable.

La perfecció de la maduresa

Pocs grups poden presumir de la trajectòria i l'autoritat de Radiohead. No només per una obra amb un assortiment on hi ha *The Bends*, *OK Computer*, *Amnesiac* o *Kid A*, sinó per una actitud que els ha permès gravitar per la indústria sense perdre ni un bri d'autenticitat i de control sobre la seva pròpia obra. Això els ha fet grans, adorats per una legió de bons *gourmets* i amb un èxit

massiu en contra de la lògica del mercat. També els ha fet capdavanters d'una manera de fer que busca l'inconformisme en cada disc. Ara, a més, han trobat el punt que equilibra la genialitat amb les necessitats del públic, com ha quedat palès al llarg d'una actuació sense cap fissura.

Radiohead, en un moment del concert al Primavera Sound 2016 Foto: José M. Gutiérrez

El concert a l'escenari Heineken, a un quart d'onze de la nit, ha estat la constatació que la banda que lidera Thom Yorke té un absolut control de la maduresa i dels camins empresos. Parlar d'aquest concert és fer-ho parlant pel punt on acaba, pel final, quan *Creep* ha fet emmudir - literalment, gairebé com una epifania- els milers de persones reunides a l'esplanada del Fòrum. Un respecte convertit en silenci que ha fet possible escoltar una interpretació plena de matisos, emotiva de tan ben executada, visceral de tan senzilla i humana.

A l'inici, conegut ja l'*spoiler* d'aquest gloriós "the end", *Burn the Witch* ha inaugurat el *set list*, al mateix temps que l'espectacle ha agafat forma en unes projeccions i una coreografia de llum que emfatitzaven l'ímpetu d'allò que anava succeint a l'escenari. Una rere l'altra, cançons que són part d'una gran obra on tot té el seu punt just, la seva raó i la seva necessitat: *Talk Show Host*, *Pyramid Song*, *Arpeggi*, *Idioteque* i *There There*, al costat dels grans hits d'un col·lecció interminable, com la matinera *No surprises*, *Karma Police*, *Paranoid Android* o el crit redemptor de *Creed*, ja al segon bis.

Més necessaris que mai, Radiohead han donat una lliçó d'independència reverencial, de *feeling* amb l'interlocutor, de consciència de quin lloc els pertoca en aquest gran engranatge de la música que sobreviu modes i dèries. Els d'Oxford no n'han tingut prou amb reinventar una fórmula, en regirar el pop des de la convicció. Ara, a més, s'han entestat en explicar-ho per a què tothom -devots, creients, pagans i incrèduls- ho entengui, sense discussió possible.

El públic, expectant per veure Radiohead Foto: José M. Gutiérrez